

«ПОГОДЖЕНО»

**Процесуальний керівник
У кримінальному провадженні –
Прокурор
Київської окружної прокуратури
міста Одеси
Марія Вячеславівна СІВАК**

«24» вересня 2022 року

ПОВІДОМЛЕННЯ про підозру

місто Одеса

«24» вересня 2022 року

Слідчий в ОВС слідчого відділу Управління СБ України в Одеській області капітан юстиції Артемчук Павло Анатолійович, розглянувши матеріали кримінального провадження № 22022160000000188, внесеного до Єдиного реєстру досудових розслідувань 28.06.2022, за ознаками кримінальних правопорушень, передбачених ч.ч. 1, 2 ст. 111, ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України, та встановивши наявність достатніх доказів для повідомлення особі про підозру у вчиненні кримінальних правопорушень, відповідно до ст.ст. 40, 42, 276, 277, 278 КПК України, -

ПОВІДОМИВ:

Єварлаку Сергію Сергійовичу,
громадянину України, українцю,
01.09.1984 року народження, уродженцю
м. Маріуполь Донецької області,
зареєстрованому за адресою: Донецька
область, м. Маріуполь, вул. Парашутна,
буд. 23, фактично проживаючому за
адресою: Херсонська область,
Скадовський район, смт. Лазурне,
вул. Причальна, буд. 5 (пансіонат
«Чайка»), раніше не судимому,

про те, що він підозрюється у вчиненні:

- державної зради, тобто діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній безпеці України: надання іноземній державі та її

представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, вчинених в умовах воєнного стану, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 111 КК України (у редакції від 07.03.2022, згідно Закону України 2113-IX від 03.03.2022 року);

- дій, які порушують інші закони і звичаї війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, вчинені за попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України.

Фактичні обставини кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 111 КК України (у редакції від 07.03.2022, згідно Закону України 2113-IX від 03.03.2022 року), у вчиненні якого підозрюється Єварлак С.С.

24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26 червня 1945 року, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі – ООН).

До складу ООН входять Україна, Російська Федерація (далі – РФ) та ще 49 країн-засновниць, а також інші країни світу.

Відповідно до частини 4 статті 2 Статуту ООН, усі Члени вказаної організації утримуються в своїх міжнародних відносинах від погрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним із Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 09 грудня 1981 року про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями: № 2131 (XX) від 21 грудня 1965 року, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету; № 2625 (XXV) від 24 жовтня 1970 року, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН; № 2734 (XXV) від 16 грудня 1970 року, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, та № 3314 (XXIX) від 14 грудня 1974 року, що містить Визначення агресії, – установлено, що жодна з держав не має права здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Цими ж міжнародними документами закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації, здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX) серед іншого визначено, що ознаками агресії є застосування збройної сили державою проти суверенітету,

територіальної недоторканності чи політичної незалежності іншої держави, застосування збройної сили державою в порушення Статуту ООН.

Будь-яке з наступних діянь, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не мала, яка є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;

- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;

- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;

- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські та повітряні флоти іншої держави;

- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за угодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;

- дія держави, яка дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;

- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, які мають настільки серйозний характер, що це є рівносильним наведеним вище актам, або її значна участь у них.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16 липня 1990 року (далі – Декларація) вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканною і не може бути змінена та використана без її згоди.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і РФ.

Згідно з пунктами 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05 грудня 1994 року РФ, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні своє зобов'язання згідно з принципами Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01 серпня 1975 року поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язалися утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та Російською Федерацією про українсько-російський державний кордон від 28 січня 2003 року (ратифікований РФ 22 квітня 2004 року), територія Автономної Республіки Крим (далі – АР Крим), м. Севастополя, Донецької і Луганської областей відноситься до території України.

Статтями 1, 2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканною.

Статтею 73 Конституції України закріплено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Відповідно до вимог ч. 1, ч. 2 ст. 2 Женевської Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, ратифікованої Указом Президії Верховної Ради Української РСР «Про ратифікацію Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року про захист жертв війни» від 03.07.1954 (далі – Конвенція), ця Конвенція застосовується до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни.

Статтею 6 Закону України «Про правонаступництво України» від 12 вересня 1991 року Україна підтверджує свої зобов'язання за міжнародними договорами, укладеними Українською РСР до проголошення незалежності України.

Стаття 3 Конвенції передбачає, що у випадку збройного конфлікту, який не має міжнародного характеру та виникає на території однієї з Високих Договірних Сторін, кожна сторона конфлікту зобов'язана застосовувати як мінімум такі положення: 1) з особами, які не беруть активної участі у воєнних діях, зокрема з тими особами зі складу збройних сил, які склали зброю, а також тими, які припинили участь у воєнних діях у зв'язку з хворобою, пораненням, триманням під арештом чи з будь-якої іншої причини, поводяться за будь-яких обставин гуманно, без будь-якої дискримінації за ознаками раси, кольору шкіри, релігії чи вірування, статі, походження чи майнового становища чи будь-якими іншими аналогічними критеріями.

Із цією метою заборонено зараз і надалі вчиняти стосовно зазначених вище осіб такі дії: а) насилля над життям та особистістю, зокрема всі види вбивств, завдання каліцтва, жорстоке поводження й тортури; б) захоплення заручників; с) наругу над людською гідністю, зокрема образливе та принизливе поводження; д) засудження та застосування покарання без попереднього судового рішення, винесеного судом, який створено належним чином і який надає судові гарантії визнані цивілізованими народами як необхідні.

Згідно ч. 1 ст. 4 зазначеної Конвенції, особами, що перебувають під захистом цієї Конвенції, є ті, хто в будь-який момент та за будь-яких обставин опиняються, у разі конфлікту чи окупації, під владою сторони конфлікту або окупаційної держави, громадянами яких вони не є.

Відповідно до ч. 1, ч. 2, ч. 3 ст. 6 зазначеної Конвенції, вона повинна застосовуватися з самого початку будь-якого конфлікту або окупації, зазначених у статті 2-й цієї Конвенції. На території сторін конфлікту застосування Конвенції припиняється після загального припинення бойових дій. На окупованій території застосування цієї Конвенції припиняється через рік після загального припинення бойових дій.

Згідно зі ст. 13 зазначеної Конвенції, положення частини II цієї Конвенції щодо загального захисту населення від деяких наслідків війни стосуються всього населення країн, які перебувають у конфлікті, без будь-якої дискримінації за ознакою, зокрема, раси, національності, релігійних або політичних переконань, і спрямовані на полегшення страждань, спричинених війною.

Згідно з ч. 1 ст. 27 Конвенції, особи, що перебувають під захистом, мають право за будь-яких обставин, на особисту повагу, повагу до своєї честі. До них завжди слід ставитися гуманно й захищати їх, зокрема, від будь-якого акту насильства, залякування, від образ та цікавості натовпу.

Крім того, відповідно ст. 29 Конвенції сторона конфлікту, під владою якої є особи, що перебувають під захистом, відповідає за поведження своїх представників із цими особами, причому це не знімає особистої відповідальності з таких представників.

Відповідно до ст. ст. 31-32 вказаної Конвенції забороняється, зокрема: жодний примус фізичного чи морального порядку не може застосовуватися до осіб, які перебувають під захистом, зокрема з метою отримання від них або від третіх осіб якихось відомостей; застосування будь-яких заходів, які можуть завдати фізичних страждань або призвести до знищення осіб, що перебувають під захистом, які є під їхньою владою. Ця заборона поширюється не лише на вбивства, тортури, тілесні покарання, калічення та медичні чи наукові дослідження, які не викликані потребою лікування особи, що перебуває під захистом, а й на будь-яке інше брутальне поведження з боку як цивільних, так і військових властей.

Згідно з преамбулою Додаткового протоколу від 08.06.1977 до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) (далі - Протокол) Високі Договірні Сторони підтверджуючи далі, що положення Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року (995_151, 995_152, 995_153, 995_154) та цього Протоколу повинні за всіх обставин цілком застосовуватися до всіх осіб, які перебувають під захистом цих документів, без яких-небудь несприятливих відмінностей, що полягають у характері чи походженні збройного конфлікту або у причинах, що висувуються Сторонами в конфлікті чи приписуються їм.

Відповідно до вимог ч.ч. 1, 2 ст. 75 Протоколу тією мірою, якою їх торкається ситуація, зазначена у статті 1 цього Протоколу, з особами, які перебувають під владою сторони, що бере участь у конфлікті, і не користуються сприятливим ставленням згідно з Конвенціями (995_151, 995_152, 995_153, 995_154) або згідно з цим Протоколом, за всіх обставин поводяться гуманно, і вони, як мінімум, користуються захистом, передбаченим у цій статті, без будь-якої несприятливої різниці, заснованої на ознаках раси, кольору шкіри, статі,

мови, релігії чи віросповідання, політичних або інших переконань, національного чи соціального походження, майнового стану, народження чи іншого статусу або на яких-небудь інших подібних критеріях. Кожна сторона має з повагою ставитися до особи, честі, переконань та релігійних обрядів усіх таких осіб. Заборонені й будуть залишатися забороненими в будь-який час і в будь-якому місці такі дії, незалежно від того, чиняться вони представниками цивільних чи воєнних органів: а) насильство над життям, здоров'ям і фізичним та психічним станом осіб, зокрема: а.1) вбивство; а.2) катування всіх видів - фізичні чи психічні; а.3) тілесні покарання; а.4) каліцтво; б) знущання над людською гідністю, зокрема, принижуюче й образливе поводження, примус до проституції чи непристойне посягання в будь-якій його формі; с) взяття заручників; d) колективне покарання; е) погрози вчинити будь-яку з вищезазначених дій.

Упродовж 2013 року у зв'язку з демократичними процесами, які відбувалися на території України, у представників влади РФ та службових осіб з числа керівництва Збройних Сил Російської Федерації (далі – ЗС РФ), досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, виник злочинний умісел на вчинення протиправних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Мотивами зазначеного умислу стали євроінтеграційний курс розвитку України, підготовка до підписання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії та їхніми державами-членами, які були розцінені представниками влади і ЗС РФ як безпосередня загроза економічним та геополітичним інтересам РФ, що сприятиме втраті впливу над політичними процесами в Україні та позбавить контролю над її економічною діяльністю, призведе до поглиблення співпраці України з Організацією Північноатлантичного договору з метою досягнення критеріїв, необхідних для набуття членства у цій організації та можливої денонсації угод щодо тимчасового розташування Чорноморського флоту РФ на території України – в АР Крим та м. Севастополі.

Свою злочинну мету співучасники з числа представників влади та ЗС РФ вирішили досягти шляхом розв'язання та ведення агресивної війни проти України з використанням підпорядкованих підрозділів і військовослужбовців ЗС РФ, у тому числі дислокованих на підставі міжнародних угод на території АР Крим і м. Севастополя, а також залучення до виконання злочинного плану інших осіб, у тому числі громадян України та РФ, створення і фінансування не передбачених законом збройних формувань та вчинення інших злочинів.

При цьому вони усвідомлювали, що такі протиправні дії призведуть до порушення суверенітету і територіальної цілісності України, незаконної зміни меж її території та державного кордону, заподіяння значних матеріальних збитків та інших тяжких наслідків, передбачали і прагнули їх настання.

З метою реалізації вказаного умислу впродовж 2013 року на території РФ службові особи Генерального штабу Збройних Сил Російської Федерації

(далі – ГШ ЗС РФ), на виконання наказів та під безпосереднім керівництвом представників влади та службових осіб ЗС РФ, досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, розробили злочинний план, яким передбачалося досягнення військово-політичних цілей РФ, які, на думку співучасників, були прямо пов'язані з необхідністю незаконної окупації та подальшої анексії АР Крим, м. Севастополя та південно-східних регіонів України та, поряд із застосуванням політичних, дипломатичних, економічних та інформаційних заходів, використання протестного потенціалу населення південно-східних регіонів України для організації сепаратистських референдумів, спрямованих на порушення територіальної цілісності України.

Ураховуючи, що територія АР Крим та м. Севастополя мала найбільше військово-стратегічне значення для представників влади та ЗС РФ серед інших територій України, які були об'єктом їх злочинного посягання, а також те, що на вказаній території дислокувалися підрозділи Чорноморського флоту Російської Федерації (далі – ЧФ РФ), це сприяло найбільш прихованому використанню регулярних військ ЗС РФ поряд з іншими елементами гібридної війни, а тому ведення гібридної війни проти України співучасники злочинного плану вирішили розпочати на території півострова Крим.

Для ефективної реалізації плану вирішено залучити військовослужбовців ЗС РФ, співробітників інших силових відомств РФ, представників влади, інших громадян РФ та України. Крім того, з цією ж метою, представниками влади РФ створено та озброєно іррегулярні незаконні збройні формування, озброєні банди та групи найманців, якими керували офіцери спецслужб і ЗС РФ.

Так, починаючи з 20 лютого 2014 року для реалізації вищезазначеного умислу, з метою блокування та захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури для забезпечення військової окупації та подальшої анексії РФ території АР Крим і м. Севастополя, на територію суверенної держави Україна, а саме АР Крим і м. Севастополь, здійснено вторгнення військовим, морським та повітряним транспортом окремих підрозділів ЗС РФ.

У подальшому військовослужбовцями ЗС РФ здійснено захоплення будівель центральних органів влади АР Крим та встановлено контроль над їхньою діяльністю з метою забезпечення прийняття вигідних та необхідних для РФ рішень. Крім того здійснено блокування автошляхів, захоплення аеропортів та транспортних підприємств, військових частин ЗС України, пошкодження та знищення військового майна, що має важливе оборонне значення для України.

Відтак всупереч міжнародному правопорядку, з нехтуванням державного суверенітету та територіальної цілісності України, починаючи з 20 лютого 2014 року, представниками влади РФ і службовими особами ЗС РФ розпочато збройне вторгнення регулярних військ РФ на територію України з метою зміни меж території та державного кордону України, на порушення порядку, встановленого Конституцією України, та військової окупації території АР Крим і м. Севастополя.

Також представниками влади і ЗС РФ вчинялися дії щодо зміни меж території та державного кордону України на іншій території України.

Так, вказаними особами у березні – квітні 2014 року організовувалися та проводилися антиурядові протестні акції, найбільш масові з яких – у Луганській, Донецькій, Харківській, Дніпропетровській, Запорізькій, Миколаївській, Херсонській та Одеській областях з метою поширення сепаратистських проросійських гасел та здійснення силового захоплення адміністративних будівель органів державної влади для послідувочої організації незаконних референдумів, спрямованих на порушення територіальної цілісності України.

З метою гарантованого досягнення указаних цілей та створення видимості того, що в Україні триває внутрішній конфлікт, представники влади та ЗС РФ вирішили створити на її території терористичні організації, які поряд із основною функцією – здійснення терористичної діяльності, створювали враження діяльності в межах Донецької та Луганської областей опозиційних сил, які нібито від імені та за цілковитої підтримки місцевого населення відстоюють їх право на самовизначення та незалежність, що прямо суперечить Конституції України та нормам міжнародного права.

Так, під безпосереднім керівництвом та контролем невстановлених на цей час представників влади та ЗС РФ, 07 квітня 2014 року на території Донецької області України створено терористичну організацію «Донецька народна республіка» (далі – «ДНР»), а 27 квітня 2014 року на території Луганської області України – терористичну організацію «Луганська народна республіка» (далі – «ЛНР»), у складі яких утворені незаконні збройні формування, які функціонують і по теперішній час.

Контроль та координація діяльності цих терористичних організацій, як і їх фінансове та матеріальне забезпечення, у тому числі зброєю, боєприпасами, військовою технікою, здійснюється представниками влади та ЗС РФ.

Основними завданнями учасників указаних терористичних організацій є насильницьке повалення конституційного ладу, захоплення державної влади в Україні, зміна меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, шляхом застосування зброї, вчинення терористичних актів – здійснення вибухів, підпалів та інших дій, які створюють небезпеку для життя та здоров'я людини, загрозу заподіяння значної майнової шкоди та настання інших тяжких наслідків.

Незаконні збройні формування терористичних організацій «ДНР» і «ЛНР», іррегулярні збройні формування РФ та військовослужбовці ЗС РФ чинять збройний опір Україні у відновленні територіальної цілісності та забезпеченні правопорядку, при цьому учасники політичного блоку вказаних терористичних організацій, за підтримки та сприяння представників влади РФ під виглядом органів державної влади, створили окупаційні адміністрації Російської Федерації, які забезпечують подальшу окупацію та здійснюють управління вказаними територіями на місцевому рівні.

З огляду на викладене, між державами РФ та Україна триває збройний конфлікт міжнародного характеру.

Оскільки окупація АР Крим і м. Севастополя, частини Донецької і Луганської областей України не принесла бажаних результатів у вигляді встановлення впливу над політичними та економічними процесами в Україні, відмови від співпраці України з Організацією Північноатлантичного договору з метою досягнення критеріїв, необхідних для набуття членства у цій організації, та відмови від євроінтеграційного курсу розвитку країни, вищим політичним і військовим керівництвом РФ вирішено перейти до наступного етапу збройної агресії проти України, розв'язаної ще з лютого 2014 року, а саме до повномасштабного вторгнення на територію України із застосуванням ЗС РФ та інших військових формувань РФ.

3 листопада 2021 року представники влади та ЗС РФ, з метою підготовки до повномасштабного нападу на Україну, організували перекидання підрозділів ЗС та інших військових формувань РФ до кордонів України, що пояснювалося запланованими спільними російсько-білоруськими навчаннями «Союзна рішучість-2022», які розпочалися 10 лютого 2022 року.

Станом на 8 лютого 2022 року вздовж усього кордону з Україною з боку РФ, Республіки Білорусь та тимчасово окупованих територій України зосереджено 140 тис. військових РФ, включаючи повітряний та морський компонент.

З метою створення приводів для ескалації воєнного конфлікту і здійснення спроби виправдання своєї агресії перед громадянами Російської Федерації та світовою спільнотою, представниками влади та ЗС РФ розроблено окремий план, який передбачав вчинення дій, спрямованих на введення в оману і залякування громадян РФ та мешканців тимчасово окупованих територій України, а також вчинення провокацій, які полягали у імітації нападів і вогневих ударів, вчинених нібито підрозділами ЗС України по території РФ та тимчасово окупованим територіям України.

Одночасно із зазначеним передбачалося визнання керівництвом РФ «Донецької народної республіки» і «Луганської народної республіки» незалежними державами та отримання від них звернення з запитом про надання військової підтримки, яка викликана нібито агресією Збройних Сил України.

На виконання зазначених намірів, 15 лютого 2022 року Державна дума Російської Федерації звернулася до Президента Російської Федерації з проханням визнати незалежність «самопроголошених Донецької та Луганської народних республік».

18 лютого 2022 року керівниками російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей повідомлено про проведення евакуації місцевого населення тимчасово окупованих територій України до Ростовської області, що пояснювалося вигаданими застереженнями про те, що Збройні Сили України мають намір атакувати тимчасово окуповані території та здійснити їх силове повернення під контроль України.

19 лютого 2022 року вказаними особами було оголошено так звану загальну мобілізацію жителів тимчасово окупованих територій Донецької та Луганської областей.

21 лютого 2022 року керівники російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей звернулися до Президента Російської Федерації з проханням визнати незалежність так званих Донецької та Луганської народних республік.

В цей же день, Президент Російської Федерації скликав позачергове засідання Ради безпеки Російської Федерації, де обговорено питання щодо доцільності визнання незалежності Донецької та Луганської народних республік.

Службові особи з числа вищого керівництва РФ, які входять до складу Ради безпеки РФ, публічно підтримали звернення Державної думи РФ та заявили про необхідність визнання Президентом РФ незалежності «Донецької народної республіки» та «Луганської народної республіки».

Цього ж дня Президент Російської Федерації підписав указ про визнання незалежності Донецької народної республіки та Луганської народної республіки.

22 лютого 2022 року Президент Російської Федерації підписав з керівниками російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей договори про дружбу, співробітництво та взаємну допомогу, які в той же день ратифіковані Державною думою та Радою Федерації РФ.

В цей же день Президент Російської Федерації, реалізуючи злочинний план, з метою надання видимості законності дій по нападу на Україну, направив до Ради Федерації РФ звернення про використання Збройних Сил РФ за межами РФ, яке було задоволено.

23 лютого 2022 року керівники російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей звернулися до Президента Російської Федерації з проханням надати допомогу у відбитті надуманої ними воєнної агресії «українського режиму щодо населення» так званих Донецької та Луганської народних республік.

24 лютого 2022 року о 5 годині Президент Російської Федерації оголосив про своє рішення почати військову операцію в Україні.

Вказане вторгнення триває з 5 години 24 лютого 2022 року та до цього часу, підрозділи збройних сил та інших військових формувань РФ здійснюють спроби окупації українських міст, які супроводжуються бойовим застосуванням авіації, артилерійськими та ракетними ударами, а також застосуванням броньованої техніки та іншого озброєння. При цьому вогневі удари здійснюються по об'єктам, які захищені нормами міжнародного гуманітарного права. Зазначені дії призвели до тяжких наслідків у вигляді загибелі людей, у тому числі дітей, отримання ними тілесних ушкоджень різного ступеня тяжкості та заподіяння матеріальних збитків у вигляді знищення будівель, майна та інфраструктури.

24 лютого 2022 року Указом Президента Володимира Зеленського № 64/2022, у зв'язку з військовою агресією Російської Федерації проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до пункту 20 частини першої статті 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану» введено воєнний стан на всій території України, який у подальшому продовжений.

Так, встановлено, що громадянин України Єварлак Сергій Сергійович, 01.09.1984 р.н., який в установленому законом порядку не припинив громадянство України, та який до 20 лютого 2014 року проживав на території м. Маріуполь Донецької області, де проходив службу у 1-й роті батальйону патрульної служби Маріупольського міського управління ГУ МВС України в Донецькій області, сповідуючи антиукраїнську ідеологію і неприйняття державності України, будучи прихильником приєднання території України до РФ або створення на її території проросійських псевдодержавних утворень, після повномасштабного вторгнення регулярних військ РФ на територію України, здійснив перехід на бік ворога в період воєнного стану.

Продовжуючи свою злочинну діяльність, спрямовану на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності та державній безпеці України, переслідуючи мету участі у здійснюваній Російською Федерацією проти України підривній діяльності і військовій агресії, у невстановлений досудовим розслідуванням період часу, але не пізніше 23.02.2022, за невстановлених обставин Єварлак С.С. вступив на військову службу до невстановленого слідством військового підрозділу (формування), який підпорядкований РФ. В ході своєї службової діяльності Єварлак С.С. використовував псевдонім (позивний) «Грек».

Згідно ст. 2. Федерального закону РФ від 28.03.1998 N 53-ФЗ (ред. от 14.07.2022) «Про військовий обов'язок та військову службу» Військова служба - особливий вид федеральної державної служби, що виконується: громадянами, які не мають громадянства (підданства) іноземної держави або посвідки на проживання або іншого документа, що підтверджує право на постійне проживання громадянина на території іноземної держави, - у Збройних Силах Російської Федерації та у військах національної гвардії Російської Федерації (далі також - інші війська), у рятувальних військових формуваннях федерального органу виконавчої влади, уповноваженого на вирішення завдань у галузі цивільної оборони (далі - військові формування), у Службі зовнішньої розвідки Російської Федерації, органи федеральної служби безпеки, органи державної охорони, органи військової прокуратури, військові слідчі органи Слідчого комітету Російської Федерації та федеральний орган забезпечення мобілізаційної підготовки органів державної влади Російської Федерації (далі - органи), у воїнських підрозділах федеральної протипожежної служби та створюваних на воєнний час спеціальних формуваннях.

Крім того, відповідно ч. 2 ст. 2. Федерального закону від 28.03.1998 N 53-ФЗ (ред. от 14.07.2022) «Про військовий обов'язок та військову службу» проходження військової служби здійснюється: громадянами – на заклик; громадянами, які мають громадянства (підданства) іноземної держави чи посвідки проживання чи іншого документа, що підтверджує декларація про постійне проживання громадянина біля іноземної держави, - у добровільному порядку (за контрактом); громадянами, які мають громадянство (підданство) іноземної держави або посвідку на проживання або інший документ, що підтверджує право на постійне проживання громадянина на території іноземної держави, та іноземними громадянами - за контрактом на військових посадах, що

підлягають заміщенню солдатами, матросами, сержантами та старшинами у Збройних Силах Російської Федерації та військових формуваннях.

Відповідно до ч. 4 ст. 1 Федерального закону від 27.05.1998 N 76-ФЗ (ред. від 14.07.2022) «Про статус військовослужбовців» (зі зм. та доп., набрання чинності з 25.07.2022), - військовослужбовці мають право на зберігання, носіння, застосування та використання зброї в порядку, що визначається федеральними конституційними законами, федеральними законами та іншими нормативними правовими актами Російської Федерації.

Надалі, в лютому 2022 року (точний період часу не встановлений), діючи відповідно до розробленого військово-політичним керівництвом РФ плану ведення агресивної війни проти України, Єварлак С.С. у складі невстановленого слідством військового підрозділу (формування), який підпорядкований РФ, до якого належав, із відповідним озброєнням та військовою технікою прибув до населеного пункту Філатовка на тимчасово окупованій території АР Крим, де був повідомлений та отримав відповідні вказівки та інструкції від свого безпосереднього керівництва збройних сил і спеціальних служб Російської Федерації щодо повномасштабного військового вторгнення Російської Федерації на територію України.

Приблизно 24.02.2022 (точний період часу і обставини досудовим розслідуванням не встановлені) Єварлак С.С., діючи у складі невстановленого слідством військового підрозділу (формування), який підпорядкований РФ, виконуючи злочинні накази військово-політичного керівництва РФ та своїх прямих керівників щодо ведення агресивної війни проти України, перетнув адміністративний кордон між тимчасово окупованою територією АР Крим і Херсонською областю, внаслідок чого потрапив на територію Херсонської області.

Надалі, наприкінці лютого 2022 (більш точний час у ході досудового розслідування не встановлено), Єварлак С.С., діючи у складі невстановленого слідством військового підрозділу (формування), який підпорядкований РФ, на виконання спільного плану ведення агресивної війни проти України, прибув з наявним озброєнням і військовою технікою до смт. Лазурне Скадовського району Херсонської області з метою завдання шкоди суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності та державній безпеці України.

У подальшому, наприкінці березня 2022 року (більш точний час у ході досудового розслідування не встановлено), Єварлак С.С., діючи на виконання злочинних наказів керівництва збройних сил і спеціальних служб Російської Федерації, зайняв посаду заступника так званого «коменданта» - начальника «гарнізону» російських окупаційних військ - невстановленого слідством військового підрозділу (формування), який підпорядкований РФ, який розмістився (дислокувався) на території смт. Лазурне Скадовського району Херсонської області у приміщеннях пансіонату «Чайка» по вул. Причальна, буд. 5. До підпорядкування так званої «комендатури», відповідно до територіального розподілу окупаційних військ РФ, увійшли наступні населені пункти Скадовського району Херсонської області: Лазурне, Приморське,

Круглоозерка, Залізний Порт і територія Чорноморського біосферного заповідника.

У подальшому, у період з кінця лютого 2022 року по червень 2022 року, Єварлак С.С., продовжуючи підривну діяльність проти України, перебуваючи на посаді заступника так званого «коменданта» - начальника «гарнізону» невстановленого слідством військового підрозділу (формування), який підпорядкований РФ, який складався із представників збройних сил, спеціальних служб, правоохоронних органів Російської Федерації, з дислокацією у смт. Лазурне Скадовського району Херсонської області, продовжив виконувати злочинні накази військово-політичного керівництва РФ та своїх прямих керівників на підконтрольних його «гарнізону» окупованих територіях Скадовського району Херсонської області.

Так, громадянин України Єварлак С.С. умисно надавав Російській Федерації (іноземній державі) та її представникам допомогу в проведенні підривної діяльності проти України на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній безпеці України, а саме приймав участь у відборі і призначенні на посади в окупаційних органах влади осіб з числа місцевих жителів, лояльних до російської окупаційної влади, здобував, систематизував і доповідав вищому керівництву для використання проти України розвідувальну інформацію щодо оборонного потенціалу України, соціальної обстановки у південно-східних областях України (Одеській, Миколаївській, Херсонській, Запорізькій, Донецькій), розташування, переміщення, складу і кількості сил і засобів Збройних Сил України, здійснював з цією метою розвідувальний пошук, підбір громадян України і їх залучення до співпраці з окупаційною владою Російської Федерації і надання такої розвідувальної інформації, схиляв до співпраці з окупаційною владою Російської Федерації представників українських державних органів та органів місцевого самоврядування, які знаходились на тимчасово окупованій території Херсонської області. З цією метою Єварлак С.С. спільно з іншими представниками невстановленого слідством військового підрозділу (формування), який підпорядкований РФ вчиняв побиття, катування, залякування людей, зокрема Бурака М.І. і Беличкевича О.Л. та незаконне зайняття об'єктів нерухомого майна, інші злочини проти життя і здоров'я особи, проти власності, проти законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

Таким чином, Єварлак Сергій Сергійович, 01.09.1984 р.н., за викладених вище обставин, обґрунтовано підозрюється у державній зраді, тобто діянні, умисно вчиненого громадянином України на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній безпеці України: перехід на бік ворога в період збройного конфлікту та воєнного стану, наданні іноземній державі та її представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, вчиненого в умовах воєнного стану тобто вчиненні кримінального правопорушення – злочину, передбаченого ч. 2 ст. 111 КК України (у редакції від 15.01.2022, згідно Закону України №1965-ІХ від 15.01.2022 року).

Фактичні обставини кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України, стосовно потерпілого Бурака М.І. та Беличкевича О.Л., у вчиненні якого підозрюється Єварлак С.С.

Крім того встановлено, що громадянин України Єварлак Сергій Сергійович, 01.09.1984 р.н., який в установленому законом порядку не припинив громадянство України, та який до 20 лютого 2014 року проживав на території м. Маріуполь Донецької області, де проходив службу у 1-й роті батальйону патрульної служби Маріупольського міського управління ГУ МВС України в Донецькій області, сповідуючи антиукраїнську ідеологію і неприйняття державності України, будучи прихильником приєднання території України до РФ або створення на її території проросійських псевдодержавних утворень, після повномасштабного вторгнення регулярних військ РФ на територію України, здійснив перехід на бік ворога в період воєнного стану.

Продовжуючи свою злочинну діяльність, спрямовану на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності та державній безпеці України, переслідуючи мету участі у здійснюваній Російською Федерацією проти України підривної діяльності і військовій агресії, у невстановлений досудовим розслідуванням період часу, але не пізніше 23.02.2022, за невстановлених обставин Єварлак С.С. вступив на військову службу до невстановленого слідством військового підрозділу (формування), який підпорядкований РФ. В ході своєї службової діяльності Єварлак С.С. використовував псевдонім (позивний) «Грек».

Згідно ст. 2. Федерального закону від 28.03.1998 N 53-ФЗ (ред. от 14.07.2022) «Про військовий обов'язок та військову службу» - військова служба - особливий вид федеральної державної служби, що виконується: громадянами, які не мають громадянства (підданства) іноземної держави або посвідки на проживання або іншого документа, що підтверджує право на постійне проживання громадянина на території іноземної держави, - у Збройних Силах Російської Федерації та у військах національної гвардії Російської Федерації (далі також - інші війська), у рятувальних військових формуваннях федерального органу виконавчої влади, уповноваженого на вирішення завдань у галузі цивільної оборони (далі - військові формування), у Службі зовнішньої розвідки Російської Федерації, органах федеральної служби безпеки, органах державної охорони, органах військової прокуратури, військових слідчих органах Слідчого комітету Російської Федерації та федеральних органах забезпечення мобілізаційної підготовки органів державної влади Російської Федерації (далі - органи), у воїнських підрозділах федеральної протипожежної служби та створюваних на воєнний час спеціальних формуваннях.

Крім того, відповідно ч. 2 ст. 2. Федерального закону від 28.03.1998 N 53-ФЗ (ред. от 14.07.2022) «Про військовий обов'язок та військову службу» проходження військової служби здійснюється: громадянами – на заклик; громадянами, які мають громадянства (підданства) іноземної держави чи посвідки проживання чи іншого документа, що підтверджує декларація про постійне проживання громадянина біля іноземної держави, - у добровільному

порядку (за контрактом); громадянами, які мають громадянство (підданство) іноземної держави або посвідку на проживання або інший документ, що підтверджує право на постійне проживання громадянина на території іноземної держави, та іноземними громадянами - за контрактом на військових посадах, що підлягають заміщенню солдатами, матросами, сержантами та старшинами у Збройних Силах Російської Федерації та військових формуваннях.

Відповідно до ч. 4 ст. 1 Федерального закону від 27.05.1998 N 76-ФЗ (ред. від 14.07.2022) "Про статус військовослужбовців" (зі зм. та доп., набрання чинності з 25.07.2022), - військовослужбовці мають право на зберігання, носіння, застосування та використання зброї в порядку, що визначається федеральними конституційними законами, федеральними законами та іншими нормативними правовими актами Російської Федерації.

Надалі, в лютому 2022 року (точний період часу не встановлений), діючи відповідно до розробленого військово-політичним керівництвом РФ плану ведення агресивної війни проти України, Єварлак С.С., вступивши в злочинну змову з іншими невідомими досудовим розслідуванням особами, у складі невідомого слідством військового підрозділу (формування), який підпорядкований РФ, до якого належав, із відповідним озброєнням та військовою технікою прибув до населеного пункту Філатівка на тимчасово окупованій території АР Крим, де був повідомлений та отримав відповідні вказівки та інструкції від свого безпосереднього керівництва невідомого слідством військового підрозділу (формування), який підпорядкований РФ, щодо повномасштабного військового вторгнення Російської Федерації на територію України.

Приблизно 24.02.2022 (точний період часу і обставини досудовим розслідуванням не встановлені) Єварлак С.С., діючи у складі окупаційних військ РФ, а саме невідомого слідством військового підрозділу (формування), який підпорядкований РФ, виконуючи злочинні накази військово-політичного керівництва Російської Федерації та своїх прямих керівників щодо ведення агресивної війни проти України, перетнув адміністративний кордон між тимчасово окупованою територією АР Крим і Херсонською областю, внаслідок чого потрапив на територію Херсонської області.

Надалі, наприкінці лютого 2022 року (більш точний час у ході досудового розслідування не встановлено), Єварлак С.С. у складі невідомого слідством військового підрозділу (формування), який підпорядкований РФ, діючи за попередньою змовою з іншими невідомими досудовим розслідуванням особами, на виконання спільного злочинного плану ведення агресивної війни проти України, з метою завдання шкоди суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності та державній безпеці України, прибув з наявним озброєнням і військовою технікою до смт. Лазурне Скадовського району Херсонської області.

У подальшому, у березні 2022 року (більш точний час досудовим розслідуванням не встановлено), Єварлак С.С., діючи на виконання злочинних наказів керівництва невідомого слідством військового підрозділу (формування), який підпорядкований РФ, зайняв посаду заступника так званого

«коменданта» - начальника «гарнізону» російських окупаційних військ, який розмістився (дислокувався) на території смт. Лазурне Скадовського району Херсонської області у приміщеннях пансіонату «Чайка» по вул. Причальна, буд 5. До підпорядкування так званої «комендатури», відповідно до територіального розподілу окупаційних військ РФ, увійшли наступні населені пункти Скадовського району Херсонської області: Лазурне, Приморське, Круглоозерка, Залізний Порт і територія Чорноморського біосферного заповідника.

Надалі, у період з кінця лютого 2022 року по червень 2022 року, Єварлак С.С., продовжуючи підривну діяльність проти України, перебуваючи на посаді заступника так званого «коменданта» - начальника «гарнізону» невстановленого слідством військового підрозділу (формування), який підпорядкований РФ, який складався із представників збройних сил, спеціальних служб, правоохоронних органів Російської Федерації, з дислокацією у смт. Лазурне Скадовського району Херсонської області, продовжив виконувати злочинні накази військово-політичного керівництва РФ та своїх прямих керівників на підконтрольних його «гарнізону» окупованих територіях Скадовського району Херсонської області.

Згідно з ч. 1, ч. 2 ст. 43 Відповідно до ч. 3 статті 44 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 8 червня 1977 року Збройні сили сторони, що перебуває в конфлікті, складаються з усіх організованих збройних сил, груп і підрозділів, що перебувають під командуванням особи, відповідальної перед цією стороною та поведінку своїх підлеглих, навіть якщо ця сторона представлена урядом чи властями, не визнаними супротивною стороною. Такі збройні сили підпорядковані внутрішній дисциплінарній системі, яка, поряд з іншим, забезпечує додержання норм міжнародного права, застосовуваних у період збройних конфліктів.

Особи, які входять до складу збройних сил сторони, що перебуває в конфлікті (крім медичного і духовного персоналу, про який ідеться у статті 33 Третьої конвенції (995_153)), є комбатантами, тобто вони мають право брати безпосередню участь у воєнних діях.

Відповідно до ч. 3 статті 44 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 8 червня 1977 року для сприяння посиленню захисту цивільного населення від наслідків воєнних дій комбатанти зобов'язані відрізняти себе від цивільного населення в той час, коли вони беруть участь у нападі або у воєнній операції, що є підготовкою до нападу. Однак у зв'язку з тим, що під час збройних конфліктів бувають такі ситуації, коли через характер воєнних дій озброєний комбатант не може відрізнити себе від цивільного населення, він зберігає свій статус комбатанта за умови, що в таких ситуаціях він відкрито носить свою зброю: під час кожного воєнного зіткнення, і в той час, коли він перебуває на виду у противника в ході розгортання в бойові порядки, що передують початку нападу, в якому він повинен взяти участь.

Так, Єварлак С.С., був одягнений у військову камуфляжну форму, із шевронами РФ, на поясі в останнього знаходилась вогнепальна зброя - пістолет. При цьому він представлявся заступником, так званого «коменданта» - начальника «гарнізону» російських окупаційних військ, якому підпорядковувались представники збройних сил, спеціальних служб, правоохоронних органів Російської Федерації, які розміщувались у смт. Лазурне Скадовського району Херсонської області.

Таким чином, Єварлак С.С. будучи комбатантом, приймав участь у відборі і призначенні на посади в окупаційних органах влади осіб з числа місцевих жителів, лояльних до російської окупаційної влади, здобував, систематизував і доповідав вищому керівництву для використання проти України розвідувальну інформацію щодо оборонного потенціалу України, соціальної обстановки у південно-східних областях України (Одеській, Миколаївській, Херсонській, Запорізькій, Донецькій), розташування, переміщення, складу і кількості сил і засобів Збройних Сил України, здійснював з цією метою розвідувальний пошук, підбір громадян України і їх залучення до співпраці з окупаційною владою РФ і надання такої розвідувальної інформації, схиляв до співпраці з окупаційною владою РФ представників українських державних органів та органів місцевого самоврядування, які знаходились на тимчасово окупованій території Херсонської області. З цією метою Єварлак С.С. спільно з іншими представниками збройних сил, спеціальних служб, правоохоронних органів РФ вчиняв побиття, катування, залякування людей, незаконне зайняття об'єктів нерухомого майна, інші злочини проти життя і здоров'я особи, проти власності, проти законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

Так, у вказаний період часу у Єварлака С.С. за попередньою змовою з іншими невстановленими досудовим розслідуванням особами, зокрема з числа російських окупаційних військ, виник злочинний умісел на незаконне затримання та катування (тортури) людей, вчинення іншого фізичного і психологічного тиску з метою одержання інформації про проукраїнських активістів, осіб з числа місцевих мешканців, які можуть співпрацювати та надавати інформацію співробітникам Служби безпеки України, та подальшого схвалення вищевказаних осіб до співпраці, серед яких був голова Бехтерської об'єднаної територіальної громади Скадовського району Херсонської області - громадянин України Бурак Михайло Іванович, 31.01.1958 р.н.

У свою чергу, статтею 3 Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12 серпня 1949 року визначено, що з особами, які не беруть активної участі в бойових діях, у тому числі з особами зі складу збройних сил, що склали зброю, а також із тими, хто horsdecombat (той, що вийшов з ладу) унаслідок хвороби, поранення, затримання чи з будь-якої іншої причини, поведуться гуманно, без будь-якої ворожої дискримінації, причиною якої слугують раса, колір шкіри, релігія чи вірування, стать, походження чи майновий стан чи будь-які інші подібні критерії. Із цією метою є забороненими й залишатимуться забороненими будь-коли та будь-де такі діяння стосовно зазначених вище осіб: насилля над життям й особистістю, зокрема всі види

вбивств, завдання каліцтва, жорстоке поводження й тортури; захоплення заручників; наруга над людською гідністю, зокрема образливе та принизливе поводження; засудження та застосування покарання без попереднього судового рішення, винесеного судом, який створено належним чином і який надає судові гарантії, визнані цивілізованими народами як необхідні.

В ст. 31 Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12 серпня 1949 року зазначено, що жодний примус фізичного чи морального порядку не може застосовуватися до осіб, які перебувають під захистом, зокрема з метою отримання від них або від третіх осіб якихось відомостей.

Крім того в ст. 32 Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12 серпня 1949 року вказано, що Високі Договірні Сторони спеціально дають згоду на те, що їм забороняється застосування будь-яких заходів, які можуть завдати фізичних страждань або призвести до знищення осіб, що перебувають під захистом, які є під їхньою владою. Ця заборона поширюється не лише на вбивства, тортури, тілесні покарання, калічення та медичні чи наукові дослідження, які не викликані потребою лікування особи, що перебуває під захистом, а й на будь-яке інше brutальне поводження з боку як цивільних, так і військових властей.

Згідно з ч.ч. 1, ч. 2, ч. 4 ст. 11 додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 8 червня 1977 року фізичному і психічному стану здоров'я і недоторканності осіб, що перебувають під владою супротивної сторони, або інтернованих, затриманих чи яким-небудь іншим чином позбавлених свободи в результаті ситуації, зазначеної у статті 1, не повинно завдаватися шкоди шляхом якоїсь невинуватеної дії або бездіяльності. Відповідно забороняється піддавати осіб, зазначених у цій статті, жодній медичній процедурі, яка не вимагається за станом здоров'я зазначеної особи й не відповідає загальноприйнятим медичним нормам, що застосовуються за аналогічних, з медичної точки зору, обставин до громадян сторони, що проводить цю процедуру, які не позбавлені свободи в якій би то не було формі.

Зокрема, забороняється піддавати таких осіб, навіть за їх згодою:

- а) фізичним каліцтвам.

Будь-яка навмисна дія чи навмисна бездіяльність, що серйозно загрожує фізичному чи психічному стану або недоторканності будь-якої особи, яка перебуває під владою супротивної сторони, до котрої вона не належить, та які або порушують будь-яку із заборон, що містяться в пунктах 1 і 2, або не виконують вимог пункту 3, є серйозним порушенням цього Протоколу.

Статтею 147 Конвенції визначено, що серйозні порушення, про які йдеться в попередній статті, становлять такі порушення, що охоплюють такі дії, якщо їх здійснено проти осіб або власності, які перебувають під захистом цієї Конвенції: умисне вбивство, тортури або нелюдяне поводження, зокрема біологічні експерименти, які умисно спричиняють великі страждання чи серйозні травми тілу чи здоров'ю, нелегальна депортація чи переведення або нелегальне ув'язнення особи, що перебуває під захистом, примушення особи, що перебуває під захистом, служити в збройних силах ворожої держави, або умисне відбирання в

особи, що перебуває під захистом, прав на справедливий і офіційний судовий процес, рекомендований цією Конвенцією, захоплення полонених і широкомасштабне руйнування і привласнення власності, не виправдане воєнною необхідністю і здійснюване незаконним чином і безцільно.

Крім того, згідно з ч. 1, ч. 2 ст. 51 додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 8 червня 1977 року цивільне населення й окремі цивільні особи користуються загальним захистом від небезпек, що виникають у зв'язку з воєнними операціями. З метою здійснення цього захисту, на доповнення до інших застосовуваних норм міжнародного права, за всіх обставин слід додержувати таких норм. Цивільне населення як таке, а також окремі цивільні особи не повинні бути об'єктом нападів. Заборонено акти насильства чи загрози насильства, що мають головною метою тероризувати цивільне населення.

Також, в ч. 2, ч. 3 статті 75 додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 8 червня 1977 року, заборонені й будуть залишатися забороненими в будь-який час і в будь-якому місці такі дії, незалежно від того, чиняться вони представниками цивільних чи воєнних органів: насильство над життям, здоров'ям і фізичним та психічним станом осіб, зокрема: вбивство; катування всіх видів - фізичні чи психічні; тілесні покарання; каліцтво; знущання над людською гідністю, зокрема, принижуюче й образливе поводження; взяття заручників; колективне покарання; і погрози вчинити будь-яку з вищезазначених дій.

Будь-яка особа, що піддається арешту, затриманню або інтернуванню за дії, пов'язані зі збройним конфліктом, має бути невідкладно проінформована зрозумілою їй мовою про причини вжиття таких заходів, за винятком випадків арешту або затримання за кримінальні правопорушення. Такі особи повинні бути звільнені у найкоротший строк і в будь-якому разі, як тільки обставини, що виправдовують арешт, затримання чи інтернування, стали недійсними.

Незважаючи на зазначені міжнародно-правові акти, приблизно о 10:30 год. 04.04.2022, так званий «комендант» - начальник «гарнізону» російських окупаційних військ - невстановленого слідством військового підрозділу (формування), який підпорядкований РФ та дислокувався в смт. Лазурне Скадовського району Херсонської області, на ім'я Сергій Васильович (досудовим розслідуванням особа не встановлена) із позивним «Зауч», діючи спільно з іншими невстановленими військовослужбовцями РФ, які діяли за його наказом, перебуваючи біля адміністративної будівлі Круглоозерської сільської ради за адресою: Херсонська область, Скадовський район, с. Залізний порт, вул. Шкільна, 50, зустрівся з головою Бехтерської об'єднаної територіальної громади Скадовського району Херсонської області Бураком Михайлом Івановичем, 31.01.1958 р.н.

У ході вищевказаної зустрічі чоловік на ім'я Сергій Васильович (досудовим розслідуванням особа не встановлена) із позивним «Зауч», маючи злочинний намір, спрямований на залякування та насильство над психічним

станом Бурака М.І., направив на останнього пістолет, таким чином погрожуючи йому вбивством, шляхом демонстрації зброї, та кілька разів натиснув на курок, однак пістолет виявився розрядженим. Після вказаних дій до Бурака М.І. та чоловіка на ім'я Сергій Васильович під'їхав автобус з якого вийшли військовослужбовці РФ, яким останній надав наказ щодо здійснення затримання Бурака М.І., після чого зазначені військовослужбовці (анкетні відомості яких досудовим розслідуванням не встановлені) одягнули на голову Бураку М.І. мішок та повезли в невідомому напрямку, таким чином незаконно викравши і позбавивши волі останнього, тобто за наказом чоловіка на ім'я Сергій Васильович вчинили нелегальне ув'язнення особи, що перебуває під захистом, чим порушили вимоги ст. 147 Конвенції, а також ч. 3 ст. 75 Додаткового I Протоколу.

У подальшому, приблизно о 15:00 год. того ж дня, особа на ім'я Сергій Васильович (більш точні анкетні данні слідством не встановлені), діючи спільно з іншими невстановленими військовослужбовцями РФ, незаконно доставили Бурака М.І. до пансіонату «Чайка», розташованого за адресою: Херсонська область, Скадовський район, смт. Лазурне, вул. Причальна, буд. 5, де утримували його всупереч його волі приблизно до 01:00 год. 05.04.2022.

У цей же період часу, приблизно з 15:00 год. 04.04.2022 до 01:00 год. 05.04.2022, Єварлак С.С., діючи умисно, за попередньою змовою з іншими невстановленими досудовим розслідуванням особами з числа військовослужбовців РФ, усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер свого діяння, передбачаючи його суспільно-небезпечні наслідки та бажаючи їх настання, розуміючи, що він порушує вимоги міжнародного гуманітарного права, а саме ст. 3, 147 Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12 серпня 1949 року, а також ст.ст. 11, 51, 52, 75 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 8 червня 1977 року, з мотивів безумовного виконання отриманих бойових наказів військового керівництва, перебуваючи на території пансіонату «Чайка» за вищевказаною адресою, на виконання вказівки так званого «коменданта» - начальника «гарнізону» російських окупаційних військ на ім'я Сергій Васильович із позивним «Зауч», спільно з ним та іншими невстановленими військовослужбовцями РФ, у приміщенні підвалу вказаного пансіонату, вчинив щодо Бурака М.І. незаконне затримання, катування (тортури), побиття, фізичний і психологічний тиск з метою одержання інформації про його співпрацю з органами СБУ та схилення останнього до подальшої співпраці з окупаційною владою РФ, при цьому ображаючи його, принижуючи його людську гідність, завдаючи йому сильного болю та страждань, наносячи удари ногами, а також здійснюючи відносно нього тілесні покарання за нібито надання українським військовослужбовцям позицій ЗС РФ.

У результаті нанесення Єварлаком С.С., а також іншими невстановленими особами, ударів руками та ногами у взутті у різні частини тіла Бурака М.І., останній зазнав значних тілесних ушкоджень середньої тяжкості, у вигляді закритих переломів 5 і 6 лівих ребер без значного зміщення уламків та забій ліві

нирки. При цьому, під час побиття Бурака М.І., Єварлак С.С. спільно з вищевказаною особою на ім'я Сергій Васильович, використовуючи погрози подальшого застосування фізичного та психологічного насильства і наступного вбивства, вимагав роздавати гуманітарну допомогу РФ місцевим мешканцям, зокрема дизельного палива, після чого під погрозою вбивства, примусили Бурака М.І. записати на відеозапис звернення щодо готовності останнього співпрацювати з окупаційною адміністрацією РФ, на що Бурак М.І., керуючись мотивом збереження свого життя і здоров'я, погодився і прийняв участь у записі такого відеозапису, після чого приблизно о 01:00 год. 05.04.2022 був звільнений.

Отже Єварлак С.С. за попередньою змовою з іншими невідомими слідством особами, виконуючи злочинні вказівки особи на ім'я Сергій Васильович (досудовим розслідуванням особа не встановлена) із позивним «Зауч» здійснив відносно Бурака М.І. нелегальне ув'язнення (незаконне затримання) особи, що перебуває під захистом та катування (тортури), чим порушив вимоги ст. 3, 31, 32, 147 Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12 серпня 1949 року та ст. ст. 11, 51, 52, 75 додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I).

Крім того в подальшому встановлено, що громадянин України Єварлак Сергій Сергійович, 01.09.1984 р.н., який в установленому законом порядку не припинив громадянство України, та який до 20 лютого 2014 року проживав на території м. Маріуполь Донецької області, де проходив службу у 1-й роті батальйону патрульної служби Маріупольського міського управління ГУ МВС України в Донецькій області, сповідуючи антиукраїнську ідеологію і неприйняття державності України, будучи прихильником приєднання території України до РФ або створення на її території проросійських псевдодержавних утворень, після повномасштабного вторгнення регулярних військ РФ на територію України, здійснив перехід на бік ворога в період воєнного стану.

Продовжуючи свою злочинну діяльність, спрямовану на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності та державній безпеці України, переслідуючи мету участі у здійснюваній Російською Федерацією проти України підривній діяльності і військовій агресії, у невідомий досудовим розслідуванням період часу, але не пізніше 23.02.2022, за невідомих обставин Єварлак С.С. вступив на військову службу до невідомого слідством військового підрозділу (формування), який підпорядкований РФ. В ході своєї службової діяльності Єварлак С.С. використовував псевдонім (позивний) «Грек».

Згідно ст. 2. Федерального закону від 28.03.1998 N 53-ФЗ (ред. от 14.07.2022) «Про військовий обов'язок та військову службу» - військова служба - особливий вид федеральної державної служби, що виконується: громадянами, які не мають громадянства (підданства) іноземної держави або посвідки на проживання або іншого документа, що підтверджує право на постійне проживання громадянина на території іноземної держави, - у Збройних Силах Російської Федерації та у військах національної гвардії Російської Федерації

(далі також - інші війська), у рятувальних військових формуваннях федерального органу виконавчої влади, уповноваженого на вирішення завдань у галузі цивільної оборони (далі - військові формування), у Службі зовнішньої розвідки Російської Федерації, органах федеральної служби безпеки, органах державної охорони, органах військової прокуратури, військових слідчих органах Слідчого комітету Російської Федерації та федеральних органах забезпечення мобілізаційної підготовки органів державної влади Російської Федерації (далі - органи), у воїнських підрозділах федеральної протипожежної служби та створюваних на воєнний час спеціальних формуваннях.

Крім того, відповідно ч. 2 ст. 2. Федерального закону від 28.03.1998 N 53-ФЗ (ред. от 14.07.2022) «Про військовий обов'язок та військову службу» проходження військової служби здійснюється: громадянами – на заклик; громадянами, які мають громадянства (підданства) іноземної держави чи посвідки проживання чи іншого документа, що підтверджує декларація про постійне проживання громадянина біля іноземної держави, - у добровільному порядку (за контрактом); громадянами, які мають громадянство (підданство) іноземної держави або посвідку на проживання або інший документ, що підтверджує право на постійне проживання громадянина на території іноземної держави, та іноземними громадянами - за контрактом на військових посадах, що підлягають заміщенню солдатами, матросами, сержантами та старшинами у Збройних Силах Російської Федерації та військових формуваннях.

Відповідно до ч. 4 ст. 1 Федерального закону від 27.05.1998 N 76-ФЗ (ред. від 14.07.2022) "Про статус військовослужбовців" (зі зм. та доп., набрання чинності з 25.07.2022), - військовослужбовці мають право на зберігання, носіння, застосування та використання зброї в порядку, що визначається федеральними конституційними законами, федеральними законами та іншими нормативними правовими актами Російської Федерації.

Надалі, в лютому 2022 року (точний період часу не встановлений), діючи відповідно до розробленого військово-політичним керівництвом РФ плану ведення агресивної війни проти України, Єварлак С.С., вступивши в злочинну змову з іншими невідновленими досудовим розслідуванням особами, у складі невідновленого слідством військового підрозділу (формування), який підпорядкований РФ, до якого належав, із відповідним озброєнням та військовою технікою прибув до населеного пункту Філатовка на тимчасово окупованій території АР Крим, де був повідомлений та отримав відповідні вказівки та інструкції від свого безпосереднього керівництва невідновленого слідством військового підрозділу (формування), який підпорядкований РФ, щодо повномасштабного військового вторгнення Російської Федерації на територію України.

Приблизно 24.02.2022 (точний період часу і обставини досудовим розслідуванням не встановлені) Єварлак С.С., діючи у складі окупаційних військ РФ, а саме невідновленого слідством військового підрозділу (формування), який підпорядкований РФ, виконуючи злочинні накази військово-політичного керівництва Російської Федерації та своїх прямих керівників щодо ведення агресивної війни проти України, перетнув адміністративний кордон між

тимчасово окупованою територією АР Крим і Херсонською областю, внаслідок чого потрапив на територію Херсонської області.

Надалі, наприкінці лютого 2022 року (більш точний час у ході досудового розслідування не встановлено), Єварлак С.С. у складі невстановленого слідством військового підрозділу (формування), який підпорядкований РФ, діючи за попередньою змовою з іншими невстановленими досудовим розслідуванням особами, на виконання спільного злочинного плану ведення агресивної війни проти України, з метою завдання шкоди суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності та державній безпеці України, прибув з наявним озброєнням і військовою технікою до смт. Лазурне Скадовського району Херсонської області.

У подальшому, у березні 2022 року (більш точний час досудовим розслідуванням не встановлено), Єварлак С.С., діючи на виконання злочинних наказів керівництва невстановленого слідством військового підрозділу (формування), який підпорядкований РФ, зайняв посаду заступника так званого «коменданта» - начальника «гарнізону» російських окупаційних військ, який розмістився (дислокувався) на території смт. Лазурне Скадовського району Херсонської області у приміщеннях пансіонату «Чайка» по вул. Причальна, буд. 5. До підпорядкування так званої «комендатури», відповідно до територіального розподілу окупаційних військ РФ, увійшли наступні населені пункти Скадовського району Херсонської області: Лазурне, Приморське, Круглоозерка, Залізний Порт і територія Чорноморського біосферного заповідника.

Надалі, у період з кінця лютого 2022 року по червень 2022 року, Єварлак С.С., продовжуючи підривну діяльність проти України, перебуваючи на посаді заступника так званого «коменданта» - начальника «гарнізону» невстановленого слідством військового підрозділу (формування), який підпорядкований РФ, який складався із представників збройних сил, спеціальних служб, правоохоронних органів Російської Федерації, з дислокацією у смт. Лазурне Скадовського району Херсонської області, продовжив виконувати злочинні накази військово-політичного керівництва РФ та своїх прямих керівників на підконтрольних його «гарнізону» окупованих територіях Скадовського району Херсонської області.

Згідно з ч. 1, ч. 2 ст. 43 Відповідно до ч. 3 статті 44 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 8 червня 1977 року Збройні сили сторони, що перебуває в конфлікті, складаються з усіх організованих збройних сил, груп і підрозділів, що перебувають під командуванням особи, відповідальної перед цією стороною та поведінку своїх підлеглих, навіть якщо ця сторона представлена урядом чи властями, не визнаними супротивною стороною. Такі збройні сили підпорядковані внутрішній дисциплінарній системі, яка, поряд з іншим, забезпечує додержання норм міжнародного права, застосовуваних у період збройних конфліктів.

Особи, які входять до складу збройних сил сторони, що перебуває в конфлікті (крім медичного і духовного персоналу, про який ідеться у статті 33

Третьої конвенції (995_153), є комбатантами, тобто вони мають право брати безпосередню участь у воєнних діях.

Відповідно до ч. 3 статті 44 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 8 червня 1977 року для сприяння посиленню захисту цивільного населення від наслідків воєнних дій комбатанти зобов'язані відрізняти себе від цивільного населення в той час, коли вони беруть участь у нападі або у воєнній операції, що є підготовкою до нападу. Однак у зв'язку з тим, що під час збройних конфліктів бувають такі ситуації, коли через характер воєнних дій озброєний комбатант не може відрізнити себе від цивільного населення, він зберігає свій статус комбатанта за умови, що в таких ситуаціях він відкрито носить свою зброю: під час кожного воєнного зіткнення, і в той час, коли він перебуває на виду у противника в ході розгортання в бойові порядки, що передують початку нападу, в якому він повинен взяти участь.

Так, Єварлак С.С., був одягнений у військову камуфляжну форму, із шевронами РФ, на поясі в останнього знаходилась вогнепальна зброя - пістолет. При цьому він представлявся заступником, так званого «коменданта» - начальника «гарнізону» російських окупаційних військ, якому підпорядковувались представники збройних сил, спеціальних служб, правоохоронних органів Російської Федерації, які розміщувались у смт. Лазурне Скадовського району Херсонської області.

Таким чином, Єварлак С.С. будучи комбатантом, приймав участь у відборі і призначенні на посади в окупаційних органах влади осіб з числа місцевих жителів, лояльних до російської окупаційної влади, здобував, систематизував і доповідав вищому керівництву для використання проти України розвідувальну інформацію щодо оборонного потенціалу України, соціальної обстановки у південно-східних областях України (Одеській, Миколаївській, Херсонській, Запорізькій, Донецькій), розташування, переміщення, складу і кількості сил і засобів Збройних Сил України, здійснював з цією метою розвідувальний пошук, підбір громадян України і їх залучення до співпраці з окупаційною владою РФ і надання такої розвідувальної інформації, схиляв до співпраці з окупаційною владою РФ представників українських державних органів та органів місцевого самоврядування, які знаходились на тимчасово окупованій території Херсонської області. З цією метою Єварлак С.С. спільно з іншими представниками збройних сил, спеціальних служб, правоохоронних органів РФ вчиняв побиття, катування, залякування людей, незаконне зайняття об'єктів нерухомого майна, інші злочини проти життя і здоров'я особи, проти власності, проти законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

Так, у вказаний період часу у Єварлака С.С. повторно виник злочинний умисел, направлений на катування (тортури), побиття людей, вчинення іншого фізичного і психологічного тиску з метою одержання інформації про проукраїнських активістів, осіб з числа місцевих мешканців, які можуть співпрацювати та надавати інформацію співробітникам Служби безпеки України, та подальшого схилення вищевказаних осіб до співпраці, серед яких

був місцевий приватний підприємець - громадянин України Беличкевич Олександр Львович, 17.05.1979 р.н.

У свою чергу, статтею 3 Конвенцією про захист цивільного населення під час війни від 12 серпня 1949 року з особами, які не беруть активної участі в бойових діях, у тому числі з особами зі складу збройних сил, що склали зброю, а також із тими, хто horsdecombat (той, що вийшов з ладу) унаслідок хвороби, поранення, затримання чи з будь-якої іншої причини, поводяться гуманно, без будь-якої ворожої дискримінації, причиною якої слугують раса, колір шкіри, релігія чи вірування, стать, походження чи майновий стан чи будь-які інші подібні критерії. Із цією метою є забороненими й залишатимуться забороненими будь-коли та будь-де такі діяння стосовно зазначених вище осіб: насилля над життям й особистістю, зокрема всі види вбивств, завдання каліцтва, жорстоке поводження й тортури; захоплення заручників; наруга над людською гідністю, зокрема образливе та принизливе поводження; засудження та застосування покарання без попереднього судового рішення, винесеного судом, який створено належним чином і який надає судові гарантії, визнані цивілізованими народами як необхідні.

В ст. 31 Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12 серпня 1949 року зазначено, що жодний примус фізичного чи морального порядку не може застосовуватися до осіб, які перебувають під захистом, зокрема з метою отримання від них або від третіх осіб якихось відомостей.

Крім того в ст. 32 Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12 серпня 1949 року вказано, що Високі Договірні Сторони спеціально дають згоду на те, що їм забороняється застосування будь-яких заходів, які можуть завдати фізичних страждань або призвести до знищення осіб, що перебувають під захистом, які є під їхньою владою. Ця заборона поширюється не лише на вбивства, тортури, тілесні покарання, калічення та медичні чи наукові дослідження, які не викликані потребою лікування особи, що перебуває під захистом, а й на будь-яке інше brutальне поводження з боку як цивільних, так і військових властей.

Статтею 147 Конвенції визначено, що серйозні порушення, про які йдеться в попередній статті, становлять такі порушення, що охоплюють такі дії, якщо їх здійснено проти осіб або власності, які перебувають під захистом цієї Конвенції: умисне вбивство, тортури або нелюдяне поводження, зокрема біологічні експерименти, які умисно спричинять великі страждання чи серйозні травми тілу чи здоров'ю, нелегальна депортація чи переведення або нелегальне ув'язнення особи, що перебуває під захистом, примушення особи, що перебуває під захистом, служити в збройних силах ворожої держави, або умисне відбирання в особи, що перебуває під захистом, прав на справедливий і офіційний судовий процес, рекомендований цією Конвенцією, захоплення полонених і широкомасштабне руйнування і привласнення власності, не виправдане воєнною необхідністю, і здійснюване незаконним чином і безцільно.

Крім того, згідно з ч. 1, ч. 2 ст. 51 додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 8 червня 1977 року цивільне населення й

окремі цивільні особи користуються загальним захистом від небезпек, що виникають у зв'язку з воєнними операціями. З метою здійснення цього захисту, на доповнення до інших застосовуваних норм міжнародного права, за всіх обставин слід додержувати таких норм. Цивільне населення як таке, а також окремі цивільні особи не повинні бути об'єктом нападів. Заборонено акти насильства чи загрози насильства, що мають головною метою тероризувати цивільне населення.

Також статтею 75 додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 8 червня 1977 року заборонені й будуть залишатися забороненими в будь-який час і в будь-якому місці такі дії, незалежно від того, чиняться вони представниками цивільних чи воєнних органів: насильство над життям, здоров'ям і фізичним та психічним станом осіб, зокрема: вбивство; катування всіх видів - фізичні чи психічні; тілесні покарання; каліцтво; знущання над людською гідністю, зокрема, принижуюче й образливе поводження, непристойне посягання в будь-якій його формі; взяття заручників; колективне покарання; і погрози вчинити будь-яку з вищезазначених дій.

Незважаючи на зазначені міжнародно-правові акти, приблизно о 17:00 год. 11.04.2022, Єварлак С.С., за попередньою змовою та діючи спільно з іншими військовослужбовцями РФ, які діяли за його наказом, на обладнаному окупаційними військами блок-пості при в'їзді до смт. Лазурне Скадовського району Херсонської області, у напрямку з м. Херсон, незаконно затримали та позбавили волі особу на ім'я Андрій (більш точні анкетні відомості у ході досудового розслідування не встановлені), який здійснював регулярні перевезення сполученням «Херсон-Лазурне».

Надалі, Єварлак С.С., утримуючи особу на ім'я Андрій як заручника, використовуючи його мобільний телефон зателефонував власнику автобуса – приватному підприємцю Беличкевичу О.Л., після чого, висловлюючи йому погрози фізичної розправи відносно зазначеного водія на ім'я Андрій, наказав йому прибути наступного дня, 12.04.2022, о 10:00 год. до пансіонату «Чайка», розташованого за адресою: Херсонська область, Скадовський район, смт. Лазурне, вул. Причальна, буд. 5, де розташовувалася так звана «комендатура» окупаційних військ Російської Федерації, на що Беличкевич О.Л. погодився.

У подальшому, Єварлак С.С., реалізуючи спільний злочинний умисел, направлений на викрадення, катування і побиття Беличкевича О.Л., після прибуття останнього о 10:00 год. 12.04.2022 до зазначеного пансіонату «Чайка», наказав Беличкевичу О.Л. всупереч його волі підкоритися і лягти на землю, після чого одягнув йому на голову мішок і кайданки на руки, чим незаконно позбавив його волі, тобто вчинив нелегальне ув'язнення особи, що перебуває під захистом (незаконне затримання), чим порушив вимоги ст. ст. 3, 31, 32, 147 Конвенції, а також ч. 3 ст. 75 Додаткового I протоколу.

У подальшому, приблизно в період з 10:00 год. до 14 год. 12.04.2022, Єварлак С.С. насильно завів Беличкевича О.Л. всупереч його волі на третій поверх адміністративної будівлі, розташованої на території пансіонату «Чайка»,

де спільно з іншим невстановленим військовослужбовцем РФ з позивним «Халк» (особу у ході досудового розслідування не встановлено), діючи умисно, усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер свого діяння, передбачаючи його суспільно-небезпечні наслідки та бажаючи їх настання, розуміючи, що він порушує вимоги міжнародного гуманітарного права, а саме статті 51 та 52 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 8 червня 1977 року, з мотивів безумовного виконання отриманих бойових наказів військового керівництва, застосував до Беличкевича О.Л. катування (тортури), побиття, фізичний і психологічний тиск з метою одержання інформації та схилення останнього до подальшої співпраці з окупаційною владою Російської Федерації, при цьому ображаючи Беличкевича О.Л., принижуючи його людську гідність, завдаючи йому болю та страждань.

Так, у ході здійснення вказаних фізичних та психічних катувань Єварлаком С.С. та військовослужбовцем РФ з позивним «Халк» (особу у ході досудового розслідування не встановлено) Беличкевичу О.Л. завдано чисельні удари кулаками в область тулубу в районі сонячного сплетіння, животу, ребер, печінки, а також у потилицю та по стегнам, в результаті чого останній зазнав фізичний біль, страждання та отримав тілесні ушкодження.

При здійсненні вище вказаних незаконних дій відносно Беличкевича О.Л., Єварлак С.С. наставляв на останнього пістолет погрожуючи Беличкевичу О.Л. смертю у разі якщо він відмовиться співпрацювати з ФСБ РФ.

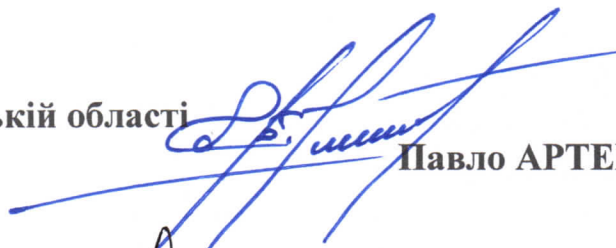
Після побиття Беличкевича О.Л., Єварлак С.С. спільно з вищевказаним військовослужбовцем РФ з позивним «Халк», застосовуючи погрози подальшого застосування до нього фізичного та психологічного насильства і наступного вбивства, погрожуючи застосуванням проти нього стрілецької зброї, примусив Беличкевича О.Л. записати на відеозапис звернення щодо готовності співпрацювати з окупаційною адміністрацією та спецслужбами РФ, на що Беличкевич О.Л., керуючись мотивом збереження свого життя і здоров'я, погодився і прийняв участь у записі такого відеозапису, після чого приблизно о 14 год. 12.04.2022 був звільнений.

Отже Єварлак С.С. спільно за попередньою змовою з військовослужбовцем РФ з позивним «Халк» здійснив відносно Беличкевича О.Л. нелегальне ув'язнення (незаконне затримання) особи, що перебуває під захистом та катування (тортури), чим порушив вимоги ст. 3, 31, 32, 147 Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12 серпня 1949 року та ст. ст. 11, 51, 52, 75 додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I).

Таким чином, Єварлак Сергій Сергійович, 01.09.1984 р.н., за викладених вище обставин, обґрунтовано підозрюється у порушенні інших законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, вчинене за

попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України.

Слідчий в ОВС слідчого відділу
Управління СБ України в Одеській області
капітан юстиції

Павло АРТЕМЧУК

«ПОГОДЖЕНО»
Процесуальний керівник
У кримінальному провадженні –
Прокурор Київської окружної прокуратури
Міста Одеси
«14» вересня 2022 року

Марія СІВАК

Підозрюваному Єварлаку С.С. згідно ст. 42 КПК України роз'яснено права підозрюваного:

1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;

2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;

3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого та перед кожним наступним допитом з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, на присутність захисника під час допиту та інших процесуальних дій, на відмову від послуг захисника в будь-який момент кримінального провадження, на отримання послуг захисника за рахунок держави у випадку відсутності коштів на оплату таких послуг;

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;

6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання – негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосовування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального

провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;

18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний _____

(підпис, ініціали, прізвище)

«___» год. «___» хв. «___» вересня 2022 року.

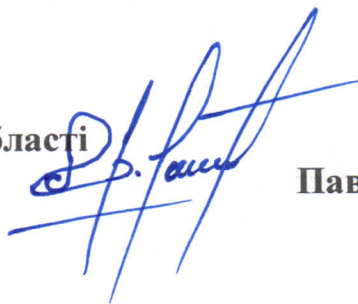
Захисник _____

Повідомлення про підозру вручив:

Слідчий в ОВС слідчого відділу

Управління СБ України в Одеській області

капітан юстиції

Павло АРТЕМЧУК